ופ"ג מהל' משכב ומושב

בלרת מי

הככה ח: בב ג מיי' פ"ט מהל' איסורי ציאה הלכה ה סמג לאוין קיא טוש"ע י"ד סימן קל

:סעיף ב

טוש"ע שם וסימן קפט סעיף

בד ה מיי׳ פ״ג מהל׳ משכנ

ומושב הלכ' ד:

ומוטב הכני 7. בה ו מיי' פ"ד מהלכות איסורי ביאה הלכה טז

סמג לאוין קיא טוש"ע י"ד

סימן קפו סעיף א ב:

וברייתא דברי הכל ולוקמא איפכא כיון

דאיכא לאוקומי לקולא ולחומרא לחומרא

מוקמינן קתני שאם תראה שלא בשעת וסתה

מממאה מעת לעת מעמא דאשה שיש לה

וסת הוא דפליגי רבגן בין כתמה לראייתה

הא שאר נשים שאמרו חכמים דיין שעתן

כתמן כראייתן מני רבי חנינא בן אנמיגנום

היא דאמר רב יהודה אמר שמואל משום

רבי חנינא בן אנטיגנום "כל הנשים כתמן

ממא למפרע בונשים שאמרו חכמים דיין

שעתן כתמן כראייתן חוץ מתינוקת שלא הגיע זמנה לראות שאפילו סדינין שלה

מלוכלכין בדם אין חוששין לה ומי אית ליה

לרבי חגינא כתם כלל והתניא כל הגשים

כתמן ממא ונשים שאמרו חכמים דיין שעתן

כתמן ממא ר' חנינא בן אנמיגנום אומר נשים

שאמרו חכמים דיין שעתן אין להן כתם מאי לאו אין להן כתם כלל לא אין להן כתם למפרע אבל יש להן כתם, מכאן ולהבא

מכלל דתנא קמא סבר אפי' למפרע אין ר"מ

היא דמחמיר גבי כתמים דתניא כל הנשים

כתמן ממא למפרע ונשים שאמרו חכמים

דיין שעתן כתמן ממא למפרע דר"מ רבי

חנינא בן אנטיגנום אומר נשים שאמרו

חכמים דיין שעתן כתמן כראייתן ותינוקת

שהגיע זמנה לראות יש לה כתם יושלא

הגיע זמנה לראות אין לה כתם ואימתי

הגיע זמנה לראות ימשהגיעו ימי הנעורים:

והמשמשת בעדים כו': אמר רב יהודה אמר

שמואל דעד שלפני תשמיש אינו ממעם

כפקידה מ"ם אמר רב קטינא מתוך שמהומה

לביתה וכי מהומה לביתה מאי הוי מתוך

שמהומה לביתה אינה מכנסת לחורין ולסדקין

תנן המשמשת בעדים הרי זו כפקידה מאי

לאו חד לפני תשמיש וחד לאחר תשמיש לא

אידי ואידי לאחר תשמיש ואחד לו ואחד לה

כדתנן ©דרך בנות ישראל משמשות בשני עדים אחד לו ואחד לה האי מאי אי אמרת

בשלמא חד לפני תשמיש וחד לאחר תשמיש

איצטריך סד"א מתוך שמהומה לביתה לא

בדקה שפיר קמ"ל הרי זו כפקידה אלא אי

אמרת אידי ואידי לאחר תשמיש פשיטא מהו

דתימא שמא תרָאה מפת דם כחרדל ותחפנה

שכבת זרע קמ"ל ואיבעית אימא ישתי בדיקות

אצרכוה רבנן חד לפני תשמיש וחד לאחר

תשמיש וכי קתני הרי זו כפקיד' אלאחר תשמיש

והא המשמשת קתני תני ומשמשת: ממעמת

על יד מעת לעת: השתא מעת לעת ממעמת

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ולוקמל וכו' ומ"ט הדרית בך הא: (3) ד"ה מני וכו' הח: (ב) ד"ה תני וכר' והכי זו כפקידה: (ג) תום' ד"ה הא שאר וכר' דכה"ג אמרינן לקמן, נ"ב בדף ח': (ד) ד"ה ר"מ וכר' ס": (ד) ד"ה ר"מ וכר דכסתוך. נ"ב דף ו ע"לו:
(ה) בא"ד מטמלה עלמה נדשים למפרע והייט לענין שמקולקלת כל"ל:
(ו) בא"ד הרולה כמם חרששה משוח:

גליון הש"ם

תום' ד"ה ר"מ היא כו' ונראה לפרש ר"מ היא. עי׳

מוסף רש"י

בשני עדים. שני סדינים לקנס (כריתות יז:). אחד לו ואחד לה. לקנס לסחר משמיש (לקמון יד.).

תום' הרא"ש וברייתא דברי הכל. כלומר אף ר' דוסא מודה דשלא . בשעת וסתה מטמאה מעת לעת ור"ש דהא אפי רשעת יסתה מטמאה מעת לעת מי אלא כר׳ דוסא מדקתני שאם תראה שלא בשעת וסתה מטמאה מעת לעת מכלל מטמאה מעת לעת מכלל דבשעת וסתה דיה שעתה. וללישנא קמא קי"ל כרבנן כסתמא דמתני" וללישנא בתרא קי"ל כר" דוסא. וסתמא דמתני" ור" דוסא וסתמא דמתני׳ ור׳ דוסא (וקתני) ות״ק לא פליגי דהא לקמן פסקי׳ כר׳ אליעזר דאמר ד׳ נשים דיין שעתן: לחומרא מוקמינן. וא״ת ומעיקרא אמאי לא אוקמיה ומציקו א אהי יא אוקהיה לחומרא. וי״ל מקמי דשמיע ליה ניחא ליה לאוקומא לקולא ותהיה מתני׳ דברי הכל אבל השתא דשמיע ליה ברייתא דממה נפשך חד מינייהו דברי הכל [לא ניחא מינייהו דברי הכל [לא ניחא ליה] אוקומי לקולא חמתני׳ דברי הכל וברייתא כיחידאה: רבי מאיר היא דמחמיר בכתמים. פרש״ טפי מבראיה וקשה דרבנן נמי אשכחן דמחמרי דרואה נמי אשכחן דמחמרי דרואה אע"ג דמטמאה מעת לעת אינה מקולקלת למנינה ורואה כתם מקולקלת כדאיתא לקמן בשמעתין. וי"ל דההיא ר' מאיר היא מדקתני ברואה כתם מטמאה בועלה למפרע והיינו דוקא לר' מאיר כדאמרי לקמן פרק כל היד. ומיהו קשה דלא הוה ליה ומיהו קשה דלא הוה ליה למימר דמחמיר בכתמים אלא ר"מ היא דתניא וכו' הלכך נראה לפרש דמחמיר בכתמים בעלמא טפי מדרבנן כדתניא בפ' בא סימז הרואה כתם הרי זו . מקולקלת וחוששת משום ווב והתם נמי אמרינן בגמ׳ מאן חכמים ר' חנינא בן אנטיגנוס ולהכי מיקיל נמי אנט גמט דרוכי מיקיל נמי הכא כדתניא כר' וכן משמע בירושלמי דערלה פרק התרומה דקאמר ר' מאיר . מחמיר בדבריהן ומייתי ב. בייון ומייתי מהך דחוששת משום זוב: אין מכניסתו לחוריי

ולוקמה היפכה. כדחוקמיה מעיקרה ומ"ט (ה) הדרי בה הה שפיר מלי לאוקמי מתני׳ דברי הכל וברייתא רבנן: לקולא ולחומרא. מעיקרא אוקימנא לקולא דבשעת וסתה דברי הכל דיה שעתה ובשלא בשעת וסתה פליגי והשתא אוקימנא פלוגתא בשעת וסתה ואיכא

דמחמיר ומנומה לה למפרט ושלה

בשעת וסתה ד"ה מטמחה למפרע: התני שחם תרחה. כמו חמר מר: שחם תרחה כו'. חלמה דטעם דכתמה מטמא למפרע משום דאשכחו בהו ראייה טמאה למפרע דהשתא לא הוה כתמה חמור מראייתה וש"מ דאשה דיש לה וסת הוא דפלוג רבנן בין כתמה לראייתה דכתמה מטמא למפרע ובראייתה דיה שעתה משום דבראייתה שלא בשעת וסתה אשכחן טומאה למפרע: הא שאר נשים שאמרו חכמים דיין שעתן. כגון ארבע נשים ה.ז דלא אשכחן בהו ראייה טמא׳ למפרע כתמן נמי אינו טמא למפרע: כסמן כראייסן. מכאן ואילך טמאות: חוץ מסינוקם כו'. דאפילו מכאן ולהבא נמי לא והא דאמר בתולת דמים כתמן כראייתן דמכאן ולהבא מיהא טמאה היינו כשהגיע זמנה לראות ולא ראתה: מלוכלכין בדם. ולא ידעה אי אתי מגופה אי לא: אין חוששין לה. ואפילו אין לה במה לתלות דבשוק של טבחים לא עברה איכא למימר עברה ולאו אדעתה דהא בגופה אין לתלות כל עיקר דכתמין דרבנן נינהו וכי גזור רבנן בהגיע זמנה דדם מלוי בה אבל בהא לא גזור הואיל ואין בה דמים. ולקמן מפרש איזה הוא זמנה משיגיעו ימי הנעורים שהביאה שתי שערות או בת י"ב שנה ויום אחד ואע"פ שלא הביאה שתי שערות: ומי אים ליה לרבי חנינא כתם כלל. בארבע נשים ואפילו מכאן ולהבא: דמחמיר בכחמים. טפי מבראייתה דראיית ארבע נשים הואיל ואין דם מלוי בהן אמרינן השתא אתי ומכי אתי חזיתיה אבל בכתם איכא למימר אי בדקה לחלוק מעיקרא הוה אישמכח: רבי חנינא בן אנטיגנום אומר נשים שאמרו חלמים דיין שעתן לחמן כראייתו. כלומר נשים שאמרו חכמים דיין שעתן כתמן כראייתן לטמאה מכאן ולהבא: יש לה כמס. מכאן ולהבא אע"פ שלא ראתה מימיה: **אינו** ממעט. על יד מעת לעת ועל יד מפקידה לפקידה: שמהומה לביתה. ממהרת לשמש: אחד לו. שמקנח בו בעלמו: ותחפנה שלבת זרע. ואפיי דלאחר תשמיש נמי לא ליהוי כפקידה קמ"ל: וחי בעים חימה. לעולם חד לפני תשמיש וחד לחחר תשמיש ואפ״ה הרי זו כפקידה אלאחר תשמיש האי. וא"ת עד שלפני תשמיש למה החכר מתניתין תרתי קתני ואשמועינן תנא דמתניתין דשני בדיקות אלרכוה

רבנן וה"ק ומשמשת בעדים כלומר דלחחר תשמיש: והא המשמשת קתני. דלחו לשון חובה הוא אלמא חדא קתני ומשום הרי זו כפקידה נקט לה וה"ק ואשה המשמשת בעדים הרי זו כפקידה ואקמא נמי קאי דאי אבתרא לחודה ראשון למה הוזכר: סני ומשמשם. ותרתי מילי נינהו וה"ק מלוה עליה לשמש בעדים והרי (כ) כפקידה

וברייתא דברי הבל. דשלא בשעת וסתה מטמא למפרע אבל ב א מייי פיש מהלטופ לגמרי לא אתי כרבנן דלדידהו אפי׳ בשעת וסתה נמי

וא"ת מעיקרא מאי סבר דאמרי׳ איפכא ולא אמרי׳ לחומרא ויש לומר דמעיקרא בעי לאוקומי מתניתין ככ"ע אבל כשהביא הברייתא לא

לחומרא: הא שאר נשים שאמרו חכמים דיין שעתן כתמן כראייתן. הך בהדייהו כיון דרבי דוסא סבר כותיה לא ה"ל למיחשב דכה"ג אמרינן טמא למפרע לאו משום דחמיר טפי מד׳ נשים אלא משום דגזור בשעת דבראייה לא גזרינן: ר"ב היא דמחמיר בכתמים. פירש"י דמחמיר בכתמים טפי מבראייה ואין נראה דא"כ מה לו להש"ס להאריך ולומר דמחמיר בכתמים הוה ליה למימר ר"מ היא דתניא וכו' ולא יותר ותו דבסמוך (ד) תניא הרואה כתם מקולקלת למנינה וברואה דם אינה מקולקלת למנינה אלמא שאר תנאים נמי אחמירו טפי בכחמים מבראייה ואע"ג דהך ברייתא כר"מ דקתני מטמאה את בועלה למפרע ובפרק כל היד (לקמן דף טו.) אמרינן דוקא לר"מ מטמאה בועלה למפרע מכל מקום הא דמקולקלת למנינה מיהו אתי ככ"ע וכן שילהי בא סימן (לקמן נג:) תניא הרואה כתם מטמאה עלמה (ה) למפרע בקדשים והיינו לענין שמקולקלת למנינה כמו שאפרש שם בע"ה °ונראה לפרש רבי מאיר היא דמחמיר בכתמים שהוא רגיל להחמיר בכתמים טפי מרבנן כדתנן פרק בא סימן (שם נב:) הרוחה כתם (ו) חוששין משום זוב דברי ר"מ וחכמים אומרים איו בכתמים משום זוב ואמרי׳ התם מאו חכמים ר' חנינא בן אנטיגנוס דמיקל יותר בכתמים כדאמרינן הכא ובכמה דוכתי מחמיר ר"מ כדאמרינן לקמן (דף נט:) גבי אשה שעושה לרכיה ובפרק כל היד (לקמן דף יד.) אמרינן בדקה בעד [שאין] בדוק לה והניחה בקופסא ולמחר מנאה עליו דם ר"מ מטמא וחכמים מטהרין ולכך קאמר הכא ר"מ דמחמיר בכתמים ואע"ג דבפ׳ החשה (לקמן דף נט.) תניא השאילה חלוקה לנכרית אינה תולה בנכרית ר"מ אומר תולה בנכרית אלמא מיקל טפי מרבנן מ"מ ברוב מקומות מחמיר: בל הנשים בתמן ממא למפרע ונשים שאמרו כו'. (מ זו אף זו קתני: תני ומשמשת.

מצוה עליה לשמש בעדים ואע"פ שיש לה וסת הרי זו כפקידה ההוא פירוש השתא מעת לעת דפשעה ולא בדקה שחרית כי בדקה ערבית ומנאה טמאה בדיקה של נהרים דלאחר תשמיש מיעטה דלא מטמאה מעת לעת כל שכן כשבדקה שחרית ולא פשעה כלום דממעטת דלא מטמאה משחרית:

מפקידה

אבתרא וקמא לא נקט ליה אלא לאשמועינן דמלוה לבדוק קודם תשמיש: השהא מעה נעת. דאתמול דומן ארוך הוא ממעטת פקידה זו דעדים:

ביית השברוך להכנים לחורין ולסדקין. ובענין אחר לא מיקרי בדיקה אלא קינוח וכן מוכח לקמן בסוף פירקין גבי אשה מהו שתבדוק עצמה כשיעור וסת לחייב בעלה חטאת: חשתא מעת לעת ממעטת. אע"פ שפשעה ולא בדיקת נשים שצריך להכנים לחורין ולסדקין. ובענין אחר לא מיקרי בדיקה אלא קומטמאה למפרען מפקידה לפקידה שלא הפסיקה בבדיקות מיבעיא:

לון מובן דאם נוקמי לקולא הברייתא אתיא כרבנן ואינו כיחידאה והדבר נ"ע.

הלכה ז: הלכה ז: בא ב מיי פ"ע מהלכות איסורי ביאה הלכה ה מלי לאוקמי ככ"ע הדר ביה וקאמר משמע שיש להחמיר ביש לה וסת טפי מבד' נשים א"כ ר' דוסא דאמר ביש לה וסת דיה שעתה כל שכן דאית ליה בד' נשים וקשה דא"כ לקמן (דף 1:) דפסיק כרבי אליעזר בד' אמאי חשיב ש לקמן וי"ל הא דביש לה וסת כתמה וסתה אטו שלא בשעת וסתה אע"ג

אף על פי שאמרו דיה שעתה: השתא מעת לעת ממעטת.